

Det var en Forhandling, under hvilken Forhøjelsen af Tilskuddet med 35,000 Kr. af Ordføreren af et af Partierne her i Salen blev betegnet som en Overklasselov, ja, som en de grimteste Klasselove, vi have haft til Behandling her i Tinget. Jeg maa altsaa saa meget mere paaskønne, at jeg denne Gang, kun to Aar efter, ser, at alle kunne tiltræde og anbefale et Forslag om yderligere Forhøjelse til disse Skoler.

Forslaget om et forhøjet Tilskud til Privatseminarierne er af samme Art som det foran nævnte. Ogsaa disse Anstalter sidde i meget vanskelige Kaar under Nødvendigheden af at maatte yde deres Lærere en højere Løn. Men heller ikke her kunne vi hjælpe ved paa Finansloven at forhøje den Sum, som nu efter Seminariloven ydes som Tilskud til Lærerlønningerne. Thi ogsaa her støde vi paa et i Loven fastsat Maksimum af 3,200 Kr. for denne Part af Statens Bidrag til Privatseminarierne, Bidraget til Privatseminariernes Lærerlønninger. En Forhøjelse af denne Del af Tilskuddet til Privatseminarierne vil derfor ingen Betydning faa for de større Seminarier, som forlængst ere oppe ved denne Sums Grænse. Den vilde kun i Flæng give nogle af de smaa Seminarier en Forhøjelse, saa at de alle naaede op til samme Maksimum. Men Seminariloven har et lille Beløb af 2,500 Kr., som efter Ministerens Skøn — saaledes lyder Lovens Ord — uddeles til Seminarierne; og ad denne Vej ville vi kunne hjælpe Privatseminarierne for i Aar, og det er derfor, jeg foreslaar denne Bevilling paa 2,500 Kr., som uddeles efter Skøn, forhøjet med 15,000 Kr. Ogsaa disse Penge ville altsaa ligesom Tilskuddet til Realskolerne være at uddele efter Ministeriets Skøn, og de ville blive fordelte særlig efter Hensynet til Anstaltens Udgifter til Lærerlønninger og med det Formaal at hjælpe Seminarierne til at give deres Lærere en Løn, som staar i Forhold til, hvad disse Lærere nu ville kunne opnaa i Folkeskolen. Men derfor vil det heller ikke kunne fordeles procentvis efter hvert enkelt Seminariums Lønningsskonto. Det vilde give et helt forkert og ikke tilsigtet Resultat, idet det private Seminarium, der virker med Lærere, der ere knyttede til Anstalten, og hvis Gerning er at være Lærer ved denne, nødvendigvis maa have et procentvis højere Tilskud end et stort Seminarium her i Byen, hvor Arbejdet er fordelt paa en

Mængde Timelærere, der samtidig have Timer rundt omkring i andre Skoler.

Ogsaa dette Forslag, at et forhøjet Beløb ydes og dette i Aar fordeles efter Ministerens Skøn, har jo fundet enstemmig Tilslutning. At der her fremtræder et Mindretalsforslag, har alene sin Grund i, at det socialdemokratiske Partis Mindretal i Finansudvalget har villet give mig endnu mere at raade over og byder mig 5,000 Kr. til Begge Tal, baade det af mig foreslaaede og af Flertallet tiltraadte, 15,000, og det af Mindretallet foreslaaede, 20,000, bero paa et Skøn. Ingen kan ved et Regnestykke bevise, at enten 15,000 Kr. eller 20,000 Kr. er det rigtige Tal. For det sidste Aar, for hvilket Fordelingen foreligger, Finansaaret 1905—06, udgjorde Statens Tilskud til private Seminariers Lærerlønninger 34,716 Kr. Naar jeg nu foreslaar, at hertil lægges for i Aar 15,000 Kr., er det meget nær en Forhøjelse med 50 pCt., og det er, formener jeg, en passende Forhøjelse. Den ærede Ordfører for Mindretallet fortalte os, at Mindretallet havde først stillet Forslag om 20,000, som jeg derefter satte ned til 15,000, men det ærede Medlems Hukommelse maa i det Øjeblik have svigtet ham; saaledes foreligger Sagen jo slet ikke.

Endelig har jeg stillet et Forslag af lignende Art, som dog ikke gaar ud paa en Understøttelse til Skoler, men til Elever. Jeg har foreslaaet, at man som et Forsøg bevilger mig 10,000 Kr., som jeg kunde fordele til Elever paa saadanne Højskoler og Landbrugsskoler, som endnu ikke have været i Virksomhed i 2 Aar og derfor endnu ikke have kunnet faa Statsanerkendelse. At en saadan Skole bør gennemgaa en Prøvetid, ere vi alle enige om, og jeg tror, der ikke kan være noget Ønske om en Forandring af denne Bestemmelse i Højskoleloven. Men noget andet, forekommer det mig, er Forholdet med Hensyn til Understøttelse af Eleverne. At ikke den Elev, som vil søge til en saadan ny Skole, kan faa Del i Statens Understøttelse, kan dog muligt være mindre indlysende, end at Skolen maa vente og i 2 Aar vise, hvad den kan præstere, før den faar direkte Understøttelse. Man hjælper sig nu paa den Maade, at der paa de Egne, hvor en ny Skole er oprettet, dannes Foreninger, som yde Pengestøtte til Elever paa Skolen i de første 2 Aar. Hvor dette sker, viser det en Interesse for Skolen, som i høj Grad bør respekteres. Navnlig dette og ogsaa anden Offervillighed, som vises overfor